

2) Odpovědi Soudního dvora na druhou a čtvrtou otázku, které byly položeny ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 12. prosince 2006, *Test Claimants in the FII Group Litigation* (C-446/04), platí také v případě, kdy:

— zahraniční korporální daň uplatněná na zisky, z nichž byly vyplaceny dividendy, nebyla nebo zcela odvedena společností-nerezidentem vyplácející uvedené dividendy společnostmi-rezidentovi, nýbrž společností-rezidentem členského státu, která je přímou či nepřímou dceřinou společností prvně uvedené společnosti;

— záloha na korporální daň nebyla zaplacená společností-rezidentem, která přijme dividendy od společnosti-nerezidenta, nýbrž její mateřskou společností-rezidentem v rámci režimu skupinového zdanění.

3) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že mateřská společnost-rezident členského státu, která v rámci takového režimu skupinového zdanění, jako je režim ve věci v původním řízení, byla v rozporu s pravidly unijního práva nucena zaplatit zálohu na korporální daň z části zisků pocházející z dividend zahraničního původu, má nárok na vrácení této neoprávněně vybrané daně, pokud tato překračuje zbývající část korporální daně, kterou byl daný členský stát oprávněn vybrat za účelem dorovnání nižší nominální sazby daně uplatněné na zisky, z nichž byly dividendy zahraničního původu vyplaceny, v porovnání s nominální sazbou daně platnou pro zisky mateřské společnosti-rezidenta.

4) Unijní právo musí být vykládáno v tom smyslu, že společnost-rezident členského státu vlastní podíl ve společnosti-rezidentovi třetí země, který jí zajišťuje nepochybný vliv na rozhodnutí posledně uvedené společnosti a umožňuje jí určovat její činnost, může s odvoláním na článek 63 SFEU namítat, že právní předpisy uvedeného členského státu týkající se daňového zacházení s dividendami pocházejícími z uvedené třetí země, které se nepoužijí výlučně na situace, kdy mateřská společnost vykonává rozhodující vliv na společnost, která vyplácí dividendy, nejsou v souladu s tímto ustanovením.

5) Odpověď Soudního dvora na třetí otázku položenou ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek *Test Claimants in the FII Group Litigation*, se nepoužije, jestliže dceřiné společnosti usazené v jiných členských státech, vůči nimž nebylo možné provést převod zálohy na korporální daň, nejsou zdaněny v členském státě mateřské společnosti.

Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 8. listopadu 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce *Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg* — Německo) — Yoshikazu Iida v. Stadt Ulm

(Věc C-40/11) ⁽¹⁾

(„Články 20 SFEU a 21 SFEU — Listina základních práv Evropské unie — Článek 51 — Směrnice 2003/109/ES — Státní příslušníci třetích zemí — Právo pobytu v členském státě — Směrnice 2004/38/ES — Státní příslušníci třetích zemí, kteří jsou rodinnými příslušníky občanů Unie — Státní příslušník třetí země, který nedoprovází ani nenásleduje občana Unie do hostitelského členského státu a zůstává v členském státě původu občana — Právo pobytu státního příslušníka třetí země v členském státě původu občana pobývajícího v jiném členském státě — Občanství Unie — Základní práva“)

(2013/C 9/14)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Účastníci původního řízení

Žalobce: Yoshikazu Iida

Žalované: Stadt Ulm

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg — Výklad čl. 21 odst. 1 SFEU, jakož i čl. 2 bodu 2 písm. d), čl. 3 odst. 1, čl. 7 odst. 2 a čl. 10 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (Úř. věst. L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46) ve světle článku 7 a 24 Listiny základních práv Evropské unie a článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod — Výklad čl. 6 odst. 1 a 3 Smlouvy o EU, jakož i čl. 24 odst. 3, čl. 45 odst. 1 a čl. 51 odst. 1 první věty Listiny základních práv Evropské unie — Nezletilé dítě, které je státním příslušníkem jednoho členského státu, jež se svou matkou přestěhovalo do jiného členského státu — Právo pobytu otce, který je státním příslušníkem třetího státu, a který je oprávněn k péči o dítě, ve státu původu dítěte — Působnost Listiny základních práv Evropské unie — Pojem „provedení práva Unie“.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 103, 2.4.2011.

Výrok

Nejedná-li se o situace upravené směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS a neexistuje-li ani jiná vazba na ustanovení unijního práva týkající se občanství, nemůže se státní příslušník třetí země domáhat práva pobytu odvozeného od občana Unie.

(¹) Úř. věst. C 145, 14.5.2011.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 15. listopadu 2012 (žádost Oberlandesgericht Düsseldorf o rozhodnutí o předběžné otázce — Německo) — Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G. v. Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

(Věc C-56/11) (¹)

(„Odrůdová práva Společenství — Nařízení (ES) č. 2100/94 — Zpracování — Povinnost zpracovatele poskytnout informace držitelům odrůdového práva Společenství — Podmínky týkající se okamžiku podání a obsahu žádosti o informace“)

(2013/C 9/15)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Oberlandesgericht Düsseldorf

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main e.G.

Žalovaná: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Předmět věci

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce — Oberlandesgericht Düsseldorf — Výklad čl. 14 odst. 3 šestého pododstavce nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství (Úř. věst. L 227, s. 1; Zvl. vyd. 03/16, s. 390) a čl. 9 odst. 2 a 3 nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro odchylku podle čl. 14 odst. 3 nařízení (ES) č. 2100/94 o odrůdových právech Společenství (Úř. věst. L 173, s. 14; Zvl. vyd. 03/18, s. 63) — Povinnost zpracovatele poskytnout informace držitelům odrůdového práva Společenství — Požadavky týkající se okamžiku podání a obsahu žádosti o poskytnutí informací, které zakládají povinnost poskytnout informace

Výrok

1) Článek 9 odst. 3 nařízení Komise (ES) č. 1768/95 ze dne 24. července 1995, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro odchylku podle čl. 14 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 2100/94 o odrůdových právech Společenství, ve znění nařízení Komise (ES) č. 2605/98 ze dne 3. prosince 1998, musí být vykládán v tom smyslu, že informační povinnost zpracovatele, jež se týká chráněných odrůd, vzniká tehdy, byla-li žádost o informace týkající se daného hospodářského roku podána před uplynutím zmíněného hospodářského roku. Taková povinnost však může existovat i ohledně informací týkajících se až tří hospodářských let předcházejících běžnému hospodářskému roku, pokud držitel odrůdového práva Společenství podal první žádost, týkající se těchto odrůd, těmž zpracovateli v prvním z předchozích hospodářských let, jichž se týká žádost o informace.

2) Článek 14 odst. 3 šestá odrážka nařízení Rady (ES) č. 2100/94 ze dne 27. července 1994 o odrůdových právech Společenství ve spojení s článkem 9 nařízení č. 1768/95, ve znění nařízení č. 2605/98, musí být vykládán v tom smyslu, že žádost držitele chráněné odrůdy Společenství o informace adresovaná zpracovateli nemusí obsahovat důkazy na podporu indicií, které se v ní uvádějí. Kromě toho samotná skutečnost, že zemědělec provede smluvní výsev chráněné odrůdy, nemůže představovat indicii, že zpracovatel provedl nebo zamýšlí provést tyto úkony ohledně produktu sklizně získané výsevem rozmnožovacího materiálu zmíněné odrůdy za účelem jeho výsevu. Taková skutečnost však může v závislosti na ostatních okolnostech věci umožnit závěr o existenci takovéto indicie, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu ve sporu, jenž mu byl předložen.

(¹) Úř. věst. C 145, 14.5.2011.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 15. listopadu 2012 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Finanzgericht Düsseldorf — Německo) — Pfeifer & Langen KG v. Hauptzollamt Aachen

(Věc C-131/11) (¹)

(„Zemědělství — Nařízení (EHS) č. 1443/82 — Článek 3 odst. 4 — Uplatňování režimu kvót v odvětví cukru — Přebytková množství cukru zjištěná orgány členského státu při kontrole a posteriori provedené u producenta — Zohlednění tohoto přebytku při stanovení konečné produkce v hospodářském roce, během něhož byl rozdíl zjištěn“)

(2013/C 9/16)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Finanzgericht Düsseldorf